

Иван Вазов
Във всемира

В недрата на природата цветущи
душа ми тайни си копнежи носи.
Всеяк звук и вид на тоя свят живуши
в мен дига спомени, мечти, въпроси.

И наште два живота дружно дишат,
природа моя знай, дели, тълкува,
във песните ѝ тъгите ми въздишат,
във нейний шум сърце ми себе чува.

А има час – в забвенъе пълно падам.
Изпитувам блаженство чудно, рядко:
не чувствам, не мисля и не страдам
и цял във нея се поглъщам сладко.

Аз дъхам с нейний доб, размесен,
в живота ѝ разсеян из ефира,
и ставам дъх, луча, звук, струя, песен,
и дишам с битието на всемира.

Юни 1899

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4716>]